

DON BOSCO

✠ *magazine*

**Jong en thuisloos:
"Echt gelukkig zie ik
me niet meer worden"**

**Provinciaal kampioenschap om
kwetsbare kinderen te steunen**

Voor mij wat positief nieuws graag

Tim Bex — Hoofdredacteur

Telkens wanneer ik op het punt sta een nieuwe editie van dit magazine af te ronden en richting drukker te sturen, werp ik nog eens een trotse blik op alle pagina's. Geen trots op mijn eigen schrijven, maar trots op de verhalen die ik weer heb kunnen verzamelen. Missionarissen die levenswerken realiseren, tieners die positief en hoopvol vooruitblikken, gewone mensen die ongewoon uit de hoek komen ... Na het doorbladeren van het vorige Don Bosco magazine bleef er echter een ietwat negatief getinte quote in mijn hoofd hangen: "Nieuws moet negatief zijn om voldoende nieuwswaardig te zijn." Iets wat ik inderdaad al vaker hoorde.

Als zo'n eenvoudige zin maanden later nog steeds in je gedachten borrelt, kan je er evengoed een voorwoord aan wijden. Voilà. Natuurlijk begrijp ik deze uitspraak en moet je alles in een bepaalde context plaatsen. Door beelden van oorlogen of mensonwaardige taferelen te tonen en verhalen van hongersnoden of slechte politici te vertellen, groeit er bij ons, lezers en kijkers, een bepaald bewustzijn. Een bewustzijn dat hopelijk voor verandering zal zorgen. En dat is nodig. Toch vraag ik me af of we niet allemaal dat tikkeltje vrolijker worden wanneer weer-mannen of -vrouwen zon aankondigen in plaats van regen? Waarom kan dit dan niet bij nieuws? Kan er niet wat meer zon in Het Journaal?

Waar traditionele media in tekortschieten, is in het tonen van menselijkheid en in het creëren van warmte in onze samenleving. De verhalen die ik de afgelopen jaren heb mogen neerschrijven, kunnen verrijkend zijn voor iedereen. Don Bosco magazine komt qua naam en bekendheid in de verste verte niet in de buurt van Het Journaal of Het Laatste Nieuws, maar die vele inspirerende verhalen van doodgewone mensen en de kern van het geloof - samenhang, rechtvaardigheid, vertrouwen ... motiveren me om iedere keer opnieuw aan de slag te gaan en een nieuw magazine te realiseren. Ik zou 't niet willen zijn, zo'n journalist die alleen maar negativiteit mag verspreiden.

Kevyn

Ik ben Kevyn Armah, 19 jaar. Ik zit in mijn eerste jaar Chemie aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB) en zit daar ook op kot. Daarnaast maak ik muziek, ben ik monitor op Speelplein Don Bosco Oud-Heverlee en speel ik volleybal bij Mavoc Mechelen. Ik heb een oudere broer, een jonger broertje en twee jongere zusjes. Dat is Kevyn in a nutshell.

Verderop in het magazine leer je me alvast beter kennen aan de hand van de vier elementen van het oratoriocriterium: thuis, speelplaats, school en zipline.

colofon

Don Bosco magazine is een gratis driemaandelijkse uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be
Hoofdredactie en redactie: Tim Bex (TB), Bart Decancq (BD) en Anja Hoozeveld (AH) • **Vormgeving:** Revista (www.revista-media.be) • **Coverfoto:** Tim Bex
Fotografie: Hans Decancq (p4), shotsbyjutta (p6-7), Belga Image (p9), Paul Snoeren (p16-17) • **Illustraties:** Kürt Maes (p35) • **Druk:** Van der Poorten nv Leuven
Verantwoordelijke uitgever: provinciaal Bart Decancq, François Gaystraat 129 1150 Brussel • **Abonnement:** gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco magazine. • **Giften:** voor Vlaanderen steeds welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van 'Don Bosco magazine'.

08

Interview

Oud-leerling Matisse Samoie is sterkhouder bij KAA Gent
"Tekende contract pas als ik naar Salesiaanse Spelen mocht"

13

**Bram en Yarle zamelen al fietsend
geld in voor goede doelen**

"Tijdens godsdienstles beslist om
iets voor anderen te doen"

14

**Een roeping hoeft niet
per se religieus te zijn**

"Het is iets waar je alles voor
wil doen"

20

**Oud-leerkracht Suzanne Dierckx
verloor haar hart in Kenia**

"Na moeilijke periode werd Kenia
mijn nieuwe liefde"

26

**Amper 26 jaar en meer dan
vijf jaar thuisloos**

"Echt gelukkig zie ik me niet
meer worden"

02 Voorwoord

04 Projecten in de kijker

Don Bosco Youthnet, een
levensveranderende ervaring
voor jongeren

06 In beeld

Kampioenschap om kwetsbare
kinderen te steunen

16 Het vuur van Don Bosco

Dream of Don Bosco

18 Het getal

Negen haalbare tips om direct
duurzamer te leven

23 Column

24 De link

Amelie en de regenboogvlag

30 Don Bosco in beeld

33 Afscheid

34 Het Panel

36 Avondwoordje

Don Bosco Youthnet, een levensveranderende ervaring voor jongeren

Youthnet is voor velen een bekend fenomeen in Don Boscoland. Al jarenlang organiseren de verschillende partnerorganisaties uit heel Europa projecten voor jongeren. Dat kan gaan om uitwisselingen, trainingen en zomerkampen. Vanuit Nederland is salesiaan Biju Oledath actief voor Youthnet en hij stopt dan ook hart en ziel in de (internationale) activiteiten die worden georganiseerd vanuit Assel.

“Ik begon met Don Bosco Youthnet in Rijswijk, waar ik 11 jaar lang projecten organiseerde in samenwerking met Don Bosco Rijswijk. Daar zag ik de positieve effecten die de internationale uitwisselingen hadden op zowel jongeren die deelnamen als op Don Bosco Rijswijk in het algemeen”, vertelt Biju enthousiast. “In eerste instantie lijkt een uitwisselingsproject alleen een leuke reis, maar voor jongeren is het een internationale ervaring met dito impact. Als je jongeren uit hun bekende omgeving haalt en in groepsverband naar een vrijwilligersproject in het buitenland stuurt, dan komen ze compleet veranderd terug.”

Cultuurshock

Volgens Biju komt dat onder andere door het leren kennen van andere culturen en achtergronden. “Don Bosco Youthnet is een Europees netwerk van 18 Don Bosco-organisaties die met elkaar samenwerken om uitwisselingsprojecten te realiseren. Hieraan kunnen jongeren vanuit heel Europa deelnemen. Dat is wel even wat anders dan *chillen* bij Don Bosco met je vrienden uit je eigen wijk”, legt hij uit. “Daarnaast leren jongeren beter als je hen uit hun bekende omgeving haalt. Ze komen letterlijk los van wat ze al kennen en staan daardoor meer open voor

andere standpunten en perspectieven. Wat helpt, is dat ze ook in die internationale setting worden erkend en gewaardeerd om wie ze zijn, waardoor hun zelfvertrouwen aanzienlijk groeit. Slechts een week in het buitenland met Youthnet kan al dat effect hebben. Jongeren blijken meer gemotiveerd om hun school af te maken en aan hun toekomst te werken, omdat ze het belang ervan zijn gaan inzien en een beter besef hebben van hun plek in de wereld.”

Die nieuwe boost aan enthousiasme heeft ook direct effect op de Don Bosco-organisatie van deze jongeren. “We zien dat ze meteen willen toepassen wat ze geleerd hebben en de voor hun bekende Don Bosco-organisatie is daar de meest voor hand liggende plek voor”, gaat Biju verder. “Ze pakken bijvoorbeeld sneller vrijwilligers-taken op en zijn meer geneigd een rolmodel te zijn voor de generatie onder hen.”

Kansenongelijkheid

De komende jaren wil Youthnet zich vooral richten op jongeren met minder kansen en het thema duurzaamheid nog beter op de kaart zetten. Dat werd onlangs ook besproken tijdens een meeting in Assel waar vertegenwoordigers van Youthnet uit heel Europa aanwezig waren.

Biju Oledath

“Jongeren leren beter als je hen uit hun bekende omgeving haalt”

– Biju Oledath

“Reizen klinkt misschien niet zo duurzaam, maar vanuit de Europese Unie (EU) wordt reizen met de trein sterk gepromoot en gesubsidieerd. Dat is heel interessant voor onze jongeren! Het geeft Youthnet de mogelijkheid om internationale projecten te organiseren en het is voor jongeren dé kans om goedkoop te reizen en zich te ontwikkelen.”

Vanuit de EU is er tevens veel aandacht voor het thema vrede. Projecten die gericht zijn op het bestrijden van kansenongelijkheid en het bevorderen van verdraagzaamheid, komen al snel in aanmerking voor subsidie. Het zijn thema's waar Biju graag een bijdrage aan levert. “Het klinkt misschien wat vergezocht, maar als je op jonge leeftijd vrienden maakt in het buitenland en leert omgaan met andere culturen, dan is de kans klein dat je op latere leeftijd geweld tegen ze zou willen gebruiken. Bovendien zijn de Europese subsidies van Erasmus+ voor Youthnet een uitgelezen kans om kwetsbare jongeren dezelfde ontwikkelingskansen te bieden als hun leeftijdsgenoten!” (AH) – ✂

Wil jij ook zo'n toffe ervaring opdoen met Don Bosco Youthnet in het buitenland?

Stuur dan een mailtje naar youthnet@donbosco.nl (Nederland) of info@donboscoyouth.net (Vlaanderen) voor meer informatie.

Heb je zelf een project dat je graag in de kijker wil zetten? Geef dan een seintje via dbmedia@donbosco.be

Salesianen focussen op mentaal welzijn bij jongeren

De sector jongerenpastoraal van de Salesianen van Don Bosco organiseerde in maart vijf sessies rond mentaal welzijn bij jongeren. Verschillende gastsprekers werden uitgenodigd om het tijdens ZOOM-meetings te hebben over thema's zoals eetstoornissen, geestelijke gezondheid van

migranten en vluchtelingen, zelfverminking en zelfmoord of depressies bij jongeren. “Net als de lichamelijke gezondheid is de geestelijke gezondheid een onmisbaar onderdeel van iemands welzijn”, verklaarde de sector jongerenpastoraal dit initiatief.

Gratis lunchpakketten voor schoolgaande kinderen

Steeds meer gezinnen komen in financiële problemen, met als gevolg dat kinderen soms met een lege broodtrommel op school komen. Daarom opende Don Bosco Rijswijk het Lunch Loket. Gezinnen die het financieel moeilijk hebben kunnen daar wekelijks een

gezond lunchpakket ophalen voor hun kind(eren). Met een volle maag kunnen zij zich op school beter concentreren en ouders krijgen hulp van Don Bosco Rijswijk met bijvoorbeeld het in kaart brengen van hun financiële situatie. Zo snijdt het mes aan twee kanten.

SOS-hutten bieden jongeren veilige plek om uit te rusten

De Dantokpa-markt in Benin is een van de grootste openluchtmarkten in West-Afrika. Ze trekt elke dag duizenden mensen en werkt ook als een magneet op kwetsbare jongeren, ‘vidomegons’. Hun levensomstandigheden zijn zwaar: ze leven van klusjes en zijn vaak het slachtoffer van misbruik of drugsdealers.

Om hen te helpen, hebben partners van VIA Don Bosco twee containers opgezet, ‘SOS-hutten’. Zij bieden de jongeren een toevluchtsoord, weg van de drukte van de markt. Er zijn opvoeders aanwezig om met de jongeren te praten en hen te helpen, bijvoorbeeld door hen toegang te geven tot een beroepsopleiding.

Kampioenschap om kwetsbare kinderen te steunen

Op zaterdag 30 maart organiseerde Speelplein Don Bosco Oud-Heverlee het provinciaal kampioenschap Muurke Klop tijdens het evenement Halte 12. Samen met de vzw Muurke Klop blies het Don Boscospeelplein deze eeuwenoude speelplaatssport nieuw leven in met een razend spannende competitie. De winnaars mogen zich voor minstens een jaar Vlaams kampioen Muurke Klop noemen, maar steunen daarnaast ook een goed doel. "We wilden met Halte 12 een dag vol plezier aanbieden, maar ook fondsen werven voor het sociaal tarief van ons speelplein", vertelt Maarten Demin, een van de organisatoren en pleinleider op Speelplein Don Bosco Oud-Heverlee. "Dit fonds is bedoeld om gezinnen die het financieel moeilijk hebben te ondersteunen zodat hun kinderen kunnen deelnemen aan de activiteiten van ons speelplein." De naam Halte 12 is afgeleid van de gratis busdienst die Speelplein Don Bosco Oud-Heverlee iedere zomer voor zijn kinderen organiseert. Deze busdienst brengt kinderen gratis van en naar het speelplein. De twaalfde halte is dan ook een van de meest populaire haltes. (TB)

Oud-leerling Matisse Samoise (22) is sterkhouders bij KAA Gent

“Tekende contract pas als ik naar Salesiaanse Spelen mocht”

Nog maar 22 jaar en toch speelde Matisse Samoise zopas zijn 150ste wedstrijd voor het eerste elftal van voetbalclub KAA Gent. Ondanks de belangrijke wedstrijden in play-off 2 en de daarbij horende strijd om een Europees ticket, kunnen we de oud-leerling van Don Bosco Zwijnaarde toch strikken voor een interview. Het is een doordeweekse donderdag in de paasvakantie wanneer hij zich naar het voetbalkamp van het bescheiden KVV Sint-Denijs Sport begeeft. En daar zit Don Bosco voor iets tussen...

Wanneer ik de groen-witte kantine betreed, word ik opgewacht door enkele bekende Don Boscogezichten: Jean-Marie Alexander is naast leerkracht in Don Bosco Zwijnaarde ook coach van de eerste ploeg van KVV Sint-Denijs Sport, clubvoorzitter Filip Pieters is de laatste jaren evenals leerkracht op DBZ en ook Matisses oud-leerkracht Tim Baele is van de partij. Het is dus geen toeval dat Matisse een band heeft met deze club. “Hij komt binnen een halfuurtje, ga zitten.” Het duurt niet lang voor Jean-Marie en Tim tal van herinneringen ophalen en de anekdotes aaneenrijgen. Al snel heb ik door dat dit wel

eens een groepsgesprek zou kunnen worden in plaats van een interview.

Van zodra Matisse de kantine nadert, ben ik daar helemaal zeker van. Het weerzien is hartelijk, net als de sfeer. Het duurt dan ook een poosje voor ik Matisse voor me heb zitten voor ons interview. “Ik ga zwijgen”, belooft Jean-Marie me terwijl hij een borstel in de hand neemt en de kantine begint te vegen. Zo’n paaskamp laat zijn sporen na...

“Het Don Boscofeest herinner ik me nog levendig”

Laat ons eerst eens terugblikken op jouw tijd in Don Bosco. Wat blijft je zoal bij?

Matisse: “Ik heb veel goede herinneringen, maar natuurlijk blijft vooral het sportgedeelte me bij. Ik zat in de richting Sportwetenschappen dus dat is iets dat vanzelf meer leeft. Wat me vooral blijft zijn het middagspel, de scholencompetities en de Salesiaanse Spelen.”

Hoe zou je leerling Matisse Samoise omschrijven?

Matisse: “Ik denk dat ik een brave leerling was die vooral uitkeek naar de lessen Lichamelijke Opvoeding. Natuurlijk was ik hier en daar wel eens...”

(Jean-Marie komt tussen)

Jean-Marie: “Sorry voor het storen maar wat hij zegt, klopt helemaal. Matisse is hier in het eerste middelbaar als kind binnengekomen en is na het zesde vertrokken als jongvolwassene. Wat mij vooral zal bijblijven, is zijn liefde voor de bal. Van zodra de bel ging, vroeg Matisse: ‘Mogen we nu voetballen?’ Die bel was voor hem hét moment. Meteen na de les spurte hij weg om te gaan sjotten! Voor de rest weet ik niets meer van die jongen. *(lacht)* Nee hoor, Matisse was een goede leerling. 85% gemiddeld in een niet-Latijnse richting. Slimme kerel! Bon, nu ga ik jullie laten.”

(begint weer te vegen)

Matisse: “Dat is ook altijd zo gebleven. Ik wilde altijd goede resultaten halen. Sport was waar ik van hield – behalve zwemmen – maar mijn andere punten vond ik zeker ook belangrijk...”

Zijn er ook niet-sportgerelateerde momenten die je zullen bijblijven?

Matisse: “Natuurlijk! Al zijn het vooral de Salesiaanse Spelen die blijven ▶

Tijdens het paaskamp deelde Matisse met plezier handtekeningen uit aan de spelertjes.

hangen. Wat ik me wel nog levendig herinner, is het Don Boscofeest in het eerste middelbaar. Jean-Marie was toen onze klastitularis en om het feest van Don Bosco te vieren, werd er tussen de klassen een competitie met verschillende opdrachten georganiseerd. Een van de opdrachten was om een zo lang mogelijke schil van een appel te schillen met een fruitmesje. Een klasgenoot zei dat hij daarop had getraind en dat hij die opdracht op zich ging nemen..." *(Jean-Marie zet borstel weg)*

Jean-Marie: "Die opdracht gaat dus beginnen, maar die jongen kijkt opeens verbaasd rond wanneer hij ontdekt dat hij een fruitmesje krijgt in plaats van een aardappelschiller..." Matisse: "Jean-Marie heeft hem toen stiekem een aardappelschiller gegeven

en we winnen die opdracht. Als enige klas slagen we erin een voldoende lange schil te maken!" *(lacht)*

Jean-Marie: "Iets later horen we de eindstand: 'De winnaar van dit jaar is... Klas 1.14 – onze klas – met twee punten verschil!'"

Matisse: "We komen ons lokaal terug binnen en Jean-Marie zegt meteen: 'Of het nu eerlijk was of niet, nu is er nog maar één regel: we moeten zwijgen!' Anders hing hij er ook aan!"

Voor ik het goed en wel besef, zitten we met z'n allen te lachen in de kantine van KVV Sint-Denijs Sport. Van een interview is al lang geen sprake meer; dit moment voelt meer aan als herinneringen ophalen tussen vrienden. Jean-Marie, Tim en Matisse wisselen de ene na de andere anekdote uit en oude foto's worden vlijtig

uitgewisseld. De band tussen Matisse en zijn oud-leerkrachten is duidelijk gebleven, grotendeels dankzij de Salesiaanse Spelen.

Voor we er dieper op ingaan: wat zijn die Salesiaanse Spelen juist?

Tim: "Dat is een internationale sportcompetitie tussen verschillende Europese Don Boscoscholen. Ieder jaar gaan die Spelen op een andere locatie door en wordt er in vier sportdisciplines – voetbal, basketbal, volleybal en tafeltennis – tegen elkaar gestreden. Matisse is twee keer meegegaan. Leuk weetje: in 2025 gaan de Salesiaanse Spelen in België door, meer bepaald in Antwerpen." Matisse: "Mijn eerste Salesiaanse Spelen waren in Sevilla en ik deed natuurlijk mee aan de voetbalcompetitie. Wat ik me herinner? Dat het mooi

weer was, dat we een supertoffe groep hadden, dat we ernaartoe gingen om te winnen en vooral: dat we uiteindelijk ook wonnen.”

De tweede keer was in Slovenië als ik me niet vergis?

Matisse: “Klopt! Het had echter niet veel gescheeld of ik was er toen niet bij geweest. Dat was de periode dat ik bij KAA Gent mijn eerste profcontract ging tekenen. Eigenlijk mocht ik van de club niet mee omdat de kans op blessures te groot was. Ik heb toen gezegd: ‘Ik teken alleen als ik nog mee mag naar de Salesiaanse Spelen.’ Ik herinnerde me nog hoe leuk die eerste keer in Sevilla was en wilde dus écht mee. Uiteindelijk heeft KAA Gent dat dan toch toegestaan. Gelukkig!”

En opnieuw gewonnen?

Matisse: “Opnieuw gewonnen! Dat was voor mij ook het belangrijkste. Natuurlijk zijn de Salesiaanse Spelen meer dan dat, maar voor mij was het sportgedeelte de essentie.”

Tim: “Matisse was constant met een bal bezig. Tijdens de wedstrijden, maar ook meteen na de matches. Soms moesten Jean-Marie of ikzelf hem

dwingen om te stoppen met *sjotten* omdat hij anders moe zou worden...”

Matisse: “Maar ik word niet snel moe.” *(lacht)*

Voelde je op de Salesiaanse Spelen al dat je er met kop en schouders bovenuit stak?

Matisse: “De meeste wedstrijden wel. Ik herinner me de eerste match in Sevilla nog goed. Het werd toen 17-0 of zelfs meer. Ik was boos omdat ik relatief snel naar de kant werd gehaald. Jean-Marie en Tim wilden me sparen voor de volgende wedstrijden, maar ik wilde gewoon zoveel mogelijk spelen en scoren. Ik kon dat toen moeilijk plaatsen. *(denkt na)* Nee, ik denk niet dat we echt moeilijke wedstrijden hebben gehad...”

Jean-Marie: “Oh jawel! De finale tegen Madrid! Het stond toen heel lang 1-1. Door de stress en het gevoel van

onoverwinnelijkheid waren we veel minder sterk dan anders. Die andere ploeg had misschien minder kwaliteit, maar ging er wel honderd procent voor.”

Matisse: “En dan breek ik het open met twee doelpunten. Uiteindelijk winnen we met 3-2.”

Jean-Marie: “En toch was het niet alleen Matisse die er met kop en schouders bovenuit stak. Zijn beste vriend, Kobe, was ook erg goed. Op dat moment konden we nog niet voorspellen wie het het verst zou schoppen. Kobe speelt uiteindelijk ook nog op een behoorlijk niveau, want hij speelt hier bij ons in Sint-Denijs.”

Maar Sint-Denijs is natuurlijk geen Gent... Je bent nog maar 22 jaar. Waar stopt deze voetbalroom voor jou?

Jean-Marie: “Ook in Sint-Denijs!” *(lacht)*
Matisse: “Dat zou nog kunnen, als ik echt oud ben... Maar serieus, je moet altijd voorzichtig zijn met uitspraken over de toekomst. Het kan zijn dat ik nog lange tijd bij KAA Gent zit, maar evengoed dat er binnen de kortste keren iets anders op mijn pad komt. Ik ga niet naar Club Brugge *(de grote rivaal van KAA Gent, red.)*, dat kan ik wél met zekerheid zeggen.”

Als we de 22-jarige Matisse Samoïse van KAA Gent vergelijken met de 13-jarige Matisse van Don Bosco Zwijnaarde, wat is er dan veranderd?

Matisse: “Ik denk dat ik meer zelfvertrouwen heb. Toen droomde ik ook al van een bestaan als profvoetballer, maar durfde ik dat niet luidop zeggen. Nu is me dat gelukt.”

De band tussen Matisse en zijn oud-leerkrachten is gebleven.

Jean-Marie: “Er is helemaal niets veranderd! Matisse is nog steeds dat eeuwig kind. Met zijn voetjes op de grond, harde werker, bescheiden...”

Tim: “Volgens mij is hij ook ontzettend gegroeid in Zwijnaarde. Zonder dat middagspel, die scholencompetitie en die Salesiaanse Spelen had zijn leven er misschien heel anders uitgezien.”

Matisse: “Het valt niet op langs de buitenkant, maar die school is ongelooflijk: sportvelden, ruimte, middenin het groen... Door constant met een bal bezig te zijn, word je beter. Dat hoeft daarom geen training bij KAA Gent te zijn, hé. In Zwijnaarde kreeg ik die kans ook. Binnen twintig jaar zeg ik misschien: ‘Daar is het allemaal begonnen!’ Anderzijds wist ik

als jonge gast al heel goed wat mijn doel was en probeerde ik daar ook naar te leven. Ik ben in heel mijn jeugd misschien tien keer op stap geweest.

Ik herinner me nog goed hoe ik op een avond rond 23 uur gebeld werd door de club: ik mocht de volgende dag voor de eerste keer meetrainen met de A-ploeg. We waren toen net ‘100 dagen’ aan het vieren... Ik had al iets op, maar ben meteen op mijn fiets gesprongen en naar huis gegaan. Hoe de training was? Goed!” (lacht)

Pauze op het voetbalveld van Sint-Denijs. Zo’n 90 voetballertjes stormen de kantine binnen en maken zo een abrupt einde aan het interview – laat ons zeggen babbel. Tijd voor het echte werk:

hún vragen beantwoorden. ‘Wie is je favoriete voetballer?’, ‘Hoeveel verdient jij?’, ‘Met welke speler speel je het liefst bij KAA Gent?... Het zijn vragen waar ik zelf niet aan toe ben gekomen. Toch kan ik Matisse nog strikken voor één belangrijke vraag.

Voetballers zijn voor vele kinderen en jongeren hun idolen; helaas geven ze niet allemaal het goede voorbeeld. Hoe probeer jij dat wél te doen?

“Vooral door niet negatief in beeld te komen en altijd vriendelijk te zijn. Als kinderen om een foto komen vragen, zal ik dat altijd met een glimlach doen. Natuurlijk is dat niet altijd vanzelfsprekend, want soms heb je net een zure nederlaag achter de rug of komt hetzelfde kind tot wel vijf keer terug. Maar ook dan mag je niet laten blijken dat het wat vervelend is. Daarnaast probeer ik niet te veel stil te staan bij het feit dat ik een rolmodel ben.”

“Als kinderen om een foto vragen, zal ik dat met een glimlach doen”

Zo gezegd, zo gedaan. Ik pak mijn camera vast en Matisse haalt zijn grootste glimlach boven om met de spelertjes op de foto te gaan. Tot slot geeft hij nog een gehandtekend shirt mee aan twee kinderen. “Hun vader werkt voor een goed doel dat met kansarme kinderen werkt”, legt hij uit. “Hij kan dat veilen om wat extra centjes binnen te halen.”

‘Ik wist dat er meer Don Bosco is blijven hangen dan alleen maar sport’, denk ik bij mezelf. (TB) —

Bram en Yarle zamelen al fietsend geld in voor goede doelen

“Tijdens godsdienstles beslist om iets voor anderen te doen”

“Toen onze godsdienstleerkracht vorig schooljaar vertelde over ‘een goed hart tonen’ en ‘mensen helpen’, raakte dat ons meteen. Wij zijn naast medeleerlingen ook goede vrienden en trekken dus vaak met elkaar op. Al snel beslisten we dat we iets wilden doen voor het goede doel en begonnen we te brainstormen. De conclusie was dat we twee dagen zouden gaan fietsen om zo geld in te zamelen voor mensen met minder kansen. Dit schooljaar kreeg die eerste fietstocht een vervolg en organiseerden we opnieuw een fietstocht, deze keer een dag langer.”

“Het is niet zo dat wij de grootste fietsliefhebbers zijn, maar we gebruiken de fiets wel regelmatig voor praktische doeleinden: om naar school te gaan, de stad te bezoeken, enzovoort. Waarom een fietstocht? Het nuttige met het aangename verenigen! Met onze acties kunnen we anderen helpen, maar daarnaast is het ook gezond. Onze eerste tocht duurde twee dagen en daarmee haalden we bijna 2.000 euro op voor Argos Assistance Dogs, dit mochten we maar liefst 4.600 euro overhandigen aan Pelicano.”

“Reeds vanaf het begin wisten we dat we geld wilden inzamelen voor de minder bekende, lokale goede doelen. Natuurlijk is geen enkel goed doel slecht, maar aan pakweg Kom Op Tegen Kanker wordt al genoeg gedacht. Wij willen graag kleinere goede doelen in de kijker zetten. We selecteerden uit verschillende goede doelen uit de buurt en hakten nadien de knoop door. Vorig jaar kozen we voor Argos Assistance Dogs, een opleidingscentrum voor diabetes-meldhonden en psychosociale hulphonden. Dit jaar kozen we voor Pelicano, een vzw die kinderen in armoede helpt.”

“Zo’n fietstocht bestaat natuurlijk uit meer dan fietsen. Enerzijds heb je de prachtige dorpen en natuur die je doorkruist, anderzijds stoppen we regelmatig voor een babbel of bezoekje. Natuurlijk moeten we ook slapen. Dit jaar kozen we ervoor om bij de trappistinnen in het klooster van Brecht te overnachten. Totaal buiten onze comfortzone! We kwamen er rond vijf uur ’s avonds aan en vertrokken pas de volgende ochtend. Van gebedsmomenten tot eten in stilte ... We maakten het allemaal mee. Maar eerlijk? We hebben toch liever een streepje muziek op de achtergrond. *(lachen)* Een unieke ervaring, dat wel!”

“We begonnen met een fietstocht van twee dagen, dit jaar breidden we uit naar drie dagen. Natuurlijk vragen mensen zich af of er een vervolg komt. Wat ons betreft wel. Volgend jaar zitten we in ons zevende en laatste jaar in Don Bosco Hoboken, dus wij kijken alvast uit naar een speciale editie. *(dromen luidop)* Waarom bijvoorbeeld niet voor een week naar Parijs ... Maar goed, wat wij doen is mooi, maar het zijn toch vooral de mensen die steunen die het verschil maken. Het mooiste? Zien hoe mensen die het zelf niet zo breed hebben toch vijf of tien euro storten. Dan besef je waarom je zoiets doet!” *(TB)*

Bram Covens en Yarle Verbeeck zijn twee leerlingen van het technisch instituut Don Bosco Hoboken. Bram is 18 jaar en zit in zijn zesde jaar bouw, Yarle is 19 en zit in het zesde jaar ruwbouw.

Een roeping hoeft niet per se religieus te zijn

“Iets waar je alles voor wil doen”

Eind april vierde de Kerk voor de 61ste keer Roepingenzondag, wereldwijd de gebedsdag voor roepingen. Op die dag wordt in het bijzonder gebeden voor de roeping tot het religieuze leven. Maar een roeping is meer dan dat. Dat beseft ook Roepingenpastoraal Vlaanderen. Voor haar jaarlijkse campagne legt ze de klemtoon op het gesprek over ‘geroepen zijn’. Wij gingen op zoek naar een jongere met een roeping ...

Al snel blijkt dit een grote uitdaging. Niet omdat de jongeren van vandaag niet meer geroepen zijn, wel omdat het begrip ‘roeping’ zo goed als meteen vanuit de theologische achtergrond wordt benaderd. Nogtans botsen we online op een minder religieus-getinte definitie: ‘Wanneer je een roeping ervaart, ontwikkel je een enorme wilskracht en doorzettingsvermogen om te bereiken wat je voor ogen hebt. De innerlijke aandrang en behoefte is zo sterk dat je een enorme motivatie en gedrevenheid ervaart.’

Opeens blijven mijn telefoontjes en mails niet langer onbeantwoord en krijg ik de ene na de andere naam door. Een daarvan is die van de 20-jarige Alexi Vigneron: student sociaal-cultureel werk aan de UCLL in Leuven, instructor en stagiair bij Bosco Base, hoofdanimator op Speelplein Raccoon en jawel: een jongere met een roeping. “Toen je me de vraag stelde om hierover te

“Als 13-jarige besepte ik dat ik me volledig wil geven voor kansarme jongeren”

getuigen, vond ik dat wel bijzonder moeilijk”, geeft Alexi eerlijk toe, “want wat is dat, een roeping? Ik heb er met verschillende mensen over gesproken en zij vonden dat mijn verhaal wel in dit concept paste.” Ik ben benieuwd.

Steeds concreter

Om het hem nog wat moeilijker te maken, vraag ik Alexi meteen naar zijn definitie van dat o zo moeilijke begrip. “Ik denk dat een roeping een bepaald engagement is dat je aangaat en dat je echt ter harte neemt. Iets waarvoor je alles zou doen. Daarnaast is het iets dat eerder onbewust in je

groeit en dat pas met de tijd en het engagement concreter wordt.”

Het duurt niet lang vooraleer me duidelijk wordt waarom ik juist tegenover Alexi zit. Aan de hand van zijn korte introductie had ik het al kunnen raden, maar Alexi is gepassioneerd door het werken met en het iets betekenen voor kwetsbare kinderen en jongeren. “Mijn doel is vooral om kansarme kinderen en jongeren dezelfde kansen te bieden als anderen”, legt hij uit. “Ik heb zelf een moeilijke jeugd gekend en toen ik als 13-jarige op Speelplein Raccoon terecht-

Alexi (middelste rij rechts) is o.a. hoofdanimator op Speelplein Raccoon.

kwam, groeide het besef dat iedereen er kan geraken. Daar werd niet gefilterd, iedereen was er welkom. Het is toen dat ik beseft heb dat ik me vol wil geven voor kansarme jongeren. Op welke manier? Op vele manieren.” (lacht)

Slaaptekort

Terwijl Alexi zijn engagement minimaliseert, roept een aanwezige vriend me bezorgd toe: “Hij moet toch oppassen, want hij slaapt amper. Hij is constant bezig met een of ander project, zelfs 's nachts.” Met een blik vol schuldbesef lacht Alexi het verwijt weg terwijl ik steeds meer besef dat zijn engagement de term ‘roeping’ waardig is. “Wat ik zoal doe? Enerzijds ben ik hoofdanimator op Speelplein Raccoon en werk ik als instructor voor Bosco Base, maar daarnaast heb ik nog een aantal engagementen.” Wat volgt is een waslijst aan prachtwerk: lid van de KAJ (een Don Boscoverking die op zoek gaat naar subsidies om activiteiten en uitstappen voor kansarme kinderen te

organiseren), maandelijks inzet in verschillende gemeenschapscentra, samenwerkingen hier en daar, enzovoort. En vooral: Alexi doet het allemaal op vrijwillige basis.

Even vergeet ik dat ik tegenover een 20-jarige zit; iemand die volop zou moeten genieten van het leven en geen slapeloze nachten aan zware thema's zou moeten spenderen. “Wat de toekomst in petto heeft, is moeilijk te zeggen, maar dit is wel iets waar ik me nog lang voor wil inzetten. Ik heb geen specifieke doelen bepaald, maar voel toch dat ik nog niet bereikt heb wat ik wil bereiken. Mijn afkomst – ik heb Colombiaanse roots – en thuissituatie hebben er misschien voor gezorgd dat ik een andere blik op het leven heb en maakt het voor mij misschien makkelijker om me hiervoor te engageren. Ik denk dat kansarme kinderen en jongeren te vaak vergeten worden en dat zou mogen veranderen.” Een roeping of niet? Beslist u het maar. (TB) –

Thuis

Ik ben een sociaal persoon en ik link het begrip ‘thuis’ eerder aan personen dan aan een plaats. Bij mijn vrienden en bij mijn familie voel ik me thuis. Waarom? Omdat ik er 100% mezelf kan zijn. Ik kom uit een maatschappelijk kwetsbaar gezin, dus reeds van kleins af aan is familie heel belangrijk voor mij geweest. Het was lange tijd ook alles wat ik had. Hoe ouder ik word, hoe meer ik inzie hoe moeilijk mijn moeder het had en hoe sterker de band wordt. Mijn vrienden ken ik vooral van het speelplein. Op een dag werd ik meegesleurd naar het speelplein in Oud-Heverlee en daar voelde ik me meteen thuis. Op het speelplein is Kevyn geboren, zeg maar. Natuurlijk heb ik ook andere vriendengroepen, maar daar geldt hetzelfde gevoel: zij weten wie Kevyn is, zien hem groeien en helpen in dat groeiproces. De enige plek waar ik ‘thuis’ als plaats zou durven omschrijven, is mijn kot. Al zijn het daar vooral bepaalde voorwerpen die mijn kamer tot een thuis maken. Voorwerpen die me doen denken aan die personen en aan wat ik graag doe. Foto's van vrienden en mijn familie, muziek, posters van mijn favoriete films of series en boeken zodat het lijkt alsof ik lees. (lacht) Het zijn niet de voorwerpen, maar de betekenis erachter die mijn kot tot een thuis maken.

Het vuur van Don Bosco

Dream of Don Bosco

Wie zijn jullie?

Dream of Don Bosco is een landelijke stichting voor jonge gezinnen en jongeren van 12 tot +/- 25 jaar. Onze community bestaat uit zo'n 120 christenen met een migratieachtergrond, voornamelijk uit het Midden-Oosten. Ontmoeting en geloofsopbouw gaan bij ons hand in hand. We geven bijvoorbeeld wekelijks online catecheslessen en organiseren kampen in Assel.

Wat is jullie droom?

- Wij heten letterlijk *Dream of Don Bosco* en dat is ook wat we willen doen: in de voetsporen van Don Bosco treden en zo zijn droom levend houden.
- In onze drukke maatschappij willen wij een oase van rust en ontmoeting zijn voor christelijke jongeren, waar zij elkaar steunen, van elkaar leren en hun geloof delen. Misschien is dat wel een nieuwe vorm van kerk-zijn?
- Wij hopen dat onze kinderen, jongeren en hun ouders weer geraakt worden door het krachtige verhaal van de Bijbel. Dat kan een verandering brengen in hun leven en hun betrokkenheid in de maatschappij.
- Onze ultieme droom is om een jonge community op te bouwen waarin we jonge animatoren, catechisten en jeugdbegeleiders van de toekomst opleiden. (AH)

Hoe brandt het vuur?

De kenmerkende huiselijke sfeer van Don Bosco is een belangrijk element in alles wat we doen. Daardoor voelt Dream of Don Bosco voor jongeren als 'thuiskomen' en vormen wij een hechte Don Boscofamilie. Dat familiegevoel missen veel van onze jongeren, omdat ze uit oorlogsgebied komen en familieleden moesten achterlaten. Zij groeien op tussen twee culturen en dat brengt flink wat uitdagingen met zich mee. Met vragen kunnen ze bij ons en elkaar terecht, zo helpen wij hen om goede christenen en burgers te zijn in de maatschappij. In al onze activiteiten vind je de vier elementen uit het oratorio terug: ontmoeting (thuis), ontspanning (speelplaats), persoonlijke groei (school) en geloof (zinplek). Net als Don Bosco willen we het geloof op een manier overbrengen die past bij jongeren. Aan de hand van allerlei activiteiten brengen we de verhalen uit de Bijbel tot leven en kunnen jongeren de lessen daaruit toepassen op hun eigen leven. We proberen hen ook altijd iets mee te geven over Don Bosco zelf: wie hij was als persoon, hoe hij opgroeide en welk werk hij deed. We merken dat veel jongeren zichzelf kunnen herkennen in het verhaal van Don Bosco, die net als zij ook geen makkelijke omstandigheden kende.

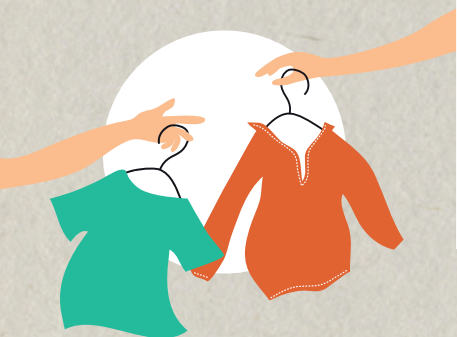
Dat minder vlees eten en wat vaker de fiets pakken beter is voor het milieu weten we allemaal wel. Maar wist je dat er nog tal van minder bekende, maar even impactvolle manieren zijn om ons dagelijks leven direct een stukje duurzamer te maken? (AH)

9 haalbare tips om direct **DUURZAMER** te leven

1 KLEDINGRUILFEESTJE

Organiseer eens een kledingruilfeestje met vrienden of buurtgenoten. Op die manier geef je kleding een nieuw leven en verminder je de vraag naar nieuwe kledingproductie, wat een aanzienlijke impact heeft op het milieu.

2 ZET JE BOODSCHAPPENLIJST OP DIEET

Jaarlijks gooien we ruim 40 kilo goed voedsel per persoon weg. Dat komt neer op 140 euro per persoon! Plan maaltijden vooruit, bewaar restjes voor later gebruik en leer hoe je groente- en fruitresten kunt gebruiken om bouillons en andere smaakmakers te maken. Voedselverspilling is een grote bron van milieubelasting.

3 EET SEIZOENS- GEBONDEN EN LOKAAL

Kies voor seizoensgebonden en lokaal geproduceerd voedsel om de impact van transport op het milieu te verminderen en de lokale economie te ondersteunen. Bezoek bijvoorbeeld boerenmarkten en boerderijwinkels voor verse en duurzame producten.

4 NEEM JE EIGEN BEKER OF BAKJE MEE

Kopje koffie onderweg? Neem je eigen beker mee, want dat dringt het gebruik van wegwerpbekers aanzienlijk terug. Dat geldt net zo goed voor de supermarkt. Je eigen bakje of tasje meenemen voor groenten en fruit, dat scheelt een hoop plastic zakjes.

5

WEGGOOIEN? REPAREER HET LIEVER!

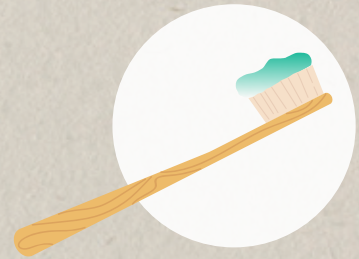
Haardroger of stofzuiger kapot? Koop niet te snel een nieuwe, maar bezoek eens een Repair Café bij jou in de buurt. Daar kun je gratis kapotte apparaten laten repareren door een technische vrijwilliger. Op die manier verleng je de levensduur van producten en verminder je de vraag naar nieuwe grondstoffen. En dat is nog goed voor je portemonnee ook!

6

MAAK GEBRUIK VAN REGENWATER

Installeer een regenton om regenwater op te vangen. Dat water kun je gebruiken om bijvoorbeeld planten te besproeien of het toilet door te spoelen. Dat vermindert de vraag naar leidingwater en bespaart energie die nodig is voor de waterzuivering.

8

DUURZAAM FLOSSEN EN POETSEN

Gebruik je vaak flosdraad? Vervang die dan eens door een composteerbare variant, die gemaakt is van maïszetmeel of zijde. Zo voorkom je dat plastic flosdraad in oceanen en rivieren terechtkomt en schade veroorzaakt aan het onderwaterleven. Ook je plastic tandenborstels kun je gemakkelijk vervangen door exemplaren die gemaakt zijn van biologisch afbreekbare materialen zoals bamboe of maïszetmeel. De vissen zijn je dankbaar!

7

DOE-HET-ZELF SCHOONMAAKMIDDELEN

Wist je dat je zelf schoonmaakmiddelen kunt maken met natuurlijke ingrediënten zoals azijn, baking soda en citroen? Dat is niet alleen beter voor het milieu, maar ook voor je gezondheid.

9

INVESTEER IN DUURZAME BANKEN EN FONDSSEN

Kies voor banken en investeringsfondsen die zich richten op duurzame projecten en bedrijven. Door je geld in te zetten voor duurzame initiatieven, draag je bij aan een groenere toekomst.

Dat Suzanne Dierckx (67) haar hart zou verliezen in Kenia, had ze zo'n kwarteeuw geleden wellicht niet gedacht. Een samenloop van gebeurtenissen zorgde er echter voor dat de oud-leerkracht van Don Bosco Hoboken het Afrikaanse land intussen als tweede – misschien zelfs eerste – thuis benoemt. Want al twintig jaar lang ruilt ze haar vertrouwde huisje in Wilrijk enkele maanden in om als 'Mama Suzanne' door het leven te gaan.

Oud-leerkracht Suzanne Dierckx verloor haar hart in Kenia

“Na moeilijke periode werd Kenia mijn nieuwe liefde”

'Mama Suzanne' noemt de Keniaanse jeugd haar. Dat Kenia intussen een thuis is, valt ook duidelijk te zien aan Suzannes huisje in Wilrijk. Foto's, vlaggen, beeldjes ... Wanneer je de woning doorkruist, word je vanzelf meegenomen in haar verhaal. "De foto aan de voordeur blijft mijn favoriet", glimlacht Suzanne. "De meeste kinderen zijn in het begin erg verlegen wanneer ze een *mzungu*, een blanke, zien. Dit jongetje niet. Meteen sloeg hij zijn armen om me heen. Pas toen ik weer in België was, kwam ik erachter dat hij het downsyndroom had. Intussen is hij helaas overleden."

Meteen voel ik Suzannes liefde voor Kenia, kinderen en vooral: voor de meest kwetsbare groep. "Waar mijn verhaal begint? Pas op, want ik ben een babbelaar", lacht Suzanne. Ik luister graag. "Mijn carrière als leerkracht begon in een kleine beroepsschool in Wilrijk. Er zaten zo'n 140 leerlingen en zij werden door de meeste mensen bekeken als 'dommeriken'. Zij die in de basisschool niet slim genoeg waren, kwamen bij ons terecht om toch nog een paar jaar hout of elektriciteit te volgen ... Ik was pas afgestudeerd en had in september nog steeds geen job gevonden. Toen de onderpastoor me

aansprak en zei dat er in dat schooltje nog gezocht werd naar een secretariatsmedewerker, zei ik meteen ja. Niet meteen mijn droomjob, maar je moet ergens beginnen."

Fusie

Niet veel later moest dat schooltje noodgedwongen aansluiten bij een grotere school. "Van bovenaf werd beslist dat kleine scholen moesten fuseren", verklaart Suzanne. "Van de kandidaten uit de buurt sloot Don Bosco Hoboken het best aan bij onze identiteit. En zo werden we deel van Don Bosco. (lacht) Op een dag kwam

Wanneer Suzanne in Kenia is, gaat ze o.a. helpen in verschillende schooltjes.

“Ik had er geen probleem mee om aan ‘pittige’ leerlingen les te geven”

de directeur het secretariaat binnen-gestormd: ‘Suzanne, ga eens naar de klas hiernaast. Ik heb een vergadering en kan niets horen vanwege het lawaai!’ Ik trof een gebroken interim en een zwijnenstal aan. Nadat ik me eens goed kwaad maakte, begon ik een les te improviseren. Diezelfde avond kreeg ik te horen dat ik die klas onder mijn hoede kreeg en de interim naar het secretariaat zou verhuizen. Eindelijk kon ik doen wat ik graag deed: lesgeven. Ik bleef voor de rest van mijn carrière in Don Bosco Hoboken. Ik had er geen probleem mee om aan die ‘pittige’ leerlingen les te geven. Enerzijds was ik eraan gewend dankzij mijn vorige school, anderzijds ben ik christelijk opgevoed. ‘Het kunnen niet allemaal dokters worden’, zei mijn moeder altijd. Die zin blijft me altijd bij. Het zijn misschien

ruwere gasten, maar je haalt er veel meer voldoening uit. Dat chique, stijf gedoe is minder mijn ding.”

Theoretische vakken onderwijzen in een praktijkschool ... Geen pretje, maar Suzanne slaagde er keer op keer in haar leerlingen te boeien. “Later heb ik jullie nodig wanneer mijn auto defect is of wanneer ik een nieuwe deur wil bestellen”, maakte ik hen duidelijk. ‘Dan reken ik op jullie en dan wil ik vanzelfsprekend een perfect afgewerkt product. Om dat te realiseren, hebben jullie theorie nodig. Bij welk beroep heb je geen wiskunde nodig?’ ‘Boer!’, riep een leerling. ‘Ja? Leg me dan maar eens uit hoe een boer weet hoe groot zijn vaten moeten zijn wanneer hij 40 koeien heeft die elke dag 27 liter melk produceren.’ Punt gemaakt!’ (lacht) Voor ik het weet, word ik zelf leerling

en is Suzannes keuken mijn klaslokaal. “Zie je deze kraan? (wijst) Hoe komt het dat daar water uitstroomt wanneer ik aan die hendel trek? Waarom ‘valt’ dat water naar beneden? Dat is wiskunde, fysica, chemie en nog veel meer!”

Baarmoederkanker

Passie voor lesgeven: check! Een hart voor kwetsbare jongeren: check! Rest er enkel nog de liefde voor Kenia. “Ook dat is een lang verhaal”, mijmert Suzanne. “We keren terug naar 1999 wanneer er opeens baarmoederkanker bij mij wordt vastgesteld. Een sombere periode die nog eens dubbel zo zwaar werd toen mijn man mij ook nog eens verliet. Een vreugdeloze zomervakantie naderde ... Maar ik ben geen persoon die bij de pakken blijft zitten! Ik wilde geen twee maanden alleen

Suzanne gaat al 20 jaar lang naar Kenia om kwetsbare kinderen te helpen.

► thuiszitten, dus vroeg aan de directeur of hij geen vakantiewerk voor mij had. Een paar weken later sprak hij me aan. Ik kon met de zesdejaars gedurende zes weken meegaan naar Kenia. *(stilte)* Dat kwam even binnen! Ik had nog nooit in een vliegtuig gezeten; chirokamp was mijn verste reis! *(lacht)* Maar wie niet waagt, niet wint en een paar maanden later was ik op inleefreis in Kenia met als doel onze leerlingen te tonen wat de gelijkenissen en verschillen waren tussen een (Don Bosco)school in België en een in Afrika. Ook ik gaf mijn ogen de kost en maakte connectie met de lokale bevolking.”

De tijd vloog voorbij, banden werden gesmeed en alle ingrediënten voor een herhalingsreis waren aanwezig. “Maar het jaar erna zouden we met onze school naar Tanzania gaan”, legt Suzanne uit. “Zo gaat dat dan. Door mijn banden met de lokale bevolking kreeg ik heel wat reactie: ‘Oei, was Kenia dan niet goed genoeg?’, ‘Wat hebben we fout gedaan?’, enzovoort. Ook voor mij voelde het niet juist om ieder jaar opnieuw andere mensen te leren kennen en die dan weer achter te laten. Ik was verliefd geworden op Kenia, had er vrienden gemaakt en was geraakt door wat ik er zag. Mijn besluit stond vast: ik ging terug naar Kenia!”

Intussen ging Suzanne al meer dan twintig keer naar Kenia. “Ik reis het land door aan de hand van plaatsen waar ik intussen connecties heb”, legt ze uit. “Lesgeven en klussen in verschillende scholen, minderjarige straatkinderen uit de sloppenwijken begeleiden en opvolgen, enzovoort. Kortom: helpen waar ik kan. Wat me het meest raakt? Dat kinderen daar echt naar school willen gaan. Iedere ochtend danken zij God dat er zo’n oude, grijze *mzungu* – Mama Suzanne – gratis les komt geven. Dat ervaren, is onbeschrijflijk.”

Wanneer ik Suzannes Keniaans gekleurde huis verlaat, vang ik nog een blik op van de foto waar ze over vertelde. Zowel zij als het jongetje stralen. ‘Een beeld zegt meer dan duizend woorden’, denk ik bij mezelf. “Altijd welkom om eens mee te gaan!”, verrast Suzanne me. “Alleen of met je vriendin. Je kan komen helpen en dat avontuur koppelen aan een reis. Laat maar iets weten als je zin hebt!” De theorie aan de praktijk koppelen, zeker? (TB) – ✚

“De dankbaarheid van die kinderen ervaren is onbeschrijflijk”

Geef mij bezielde mensen

Bart Decancq — provinciaal

Je kan er heel wat vinden op het web: gênante fouten die sollicitanten maken! Ze zijn niet allemaal even pijnlijk en soms zijn ze best lachwekkend. De kledij is nog steeds een gevoelig punt: de kandidaat had verkeerde schoenen aan (het is mij niet zo duidelijk welke schoenen dit mogen zijn) of kwam solliciteren in een trainingspak. Reeds bij het lezen van het curriculum vitae vorm ik mij een beeld van de kandidaat en komen gevoelens van sympathie of antipathie bovendrijven. Dat blijkt heel normaal te zijn. Even rondneuzen op de sociale media versterkt dan het beeld dat ik reeds in gedachten had. De eerste babbel stuurt dit beeld meestal bij. Sommige sollicitanten sloven zich uit met lange lijsten van nascholingen en opsommingen van hobby's en capaciteiten.

De reis naar Turijn, met leiding en oud-leiding van Chiro Don Bosco Kortrijk, heeft nieuw voedsel gegeven aan mijn vooroordeel

Ik heb één vooroordeel waar ik me op concentreer. Het hebben van vooroordelen is niet zo netjes; ik weet het! Laat het mij maar een vorm van positieve discriminatie noemen. Steevast vraag ik of ze lid geweest zijn van een jeugdbeweging, actief waren op een speelplein of in een andere jongerenwerking. Eén kandidaat haalde alles uit de kast om zich in een goed daglicht te stellen. De andere sollicitant was jarenlang hoofdleidster geweest van een Chirogroep in een heel moeilijke wijk van een Limburgse gemeente. De keuze was snel gemaakt.

Begin deze maand heeft de reis naar Turijn, met leiding en oud-leiding van de Don Bosco Chiro van Kortrijk, nieuw voedsel gegeven aan mijn vooroordeel. Ik mocht jonge mensen leren kennen die verantwoordelijkheid opnemen om voor kinderen een zondagprogramma te maken, om hen een onvergetelijk chirokamp te bezorgen ... Een hechte groep leiders die voor elkaar opkomen, verantwoordelijkheid krijgen en de oud-leiding die ondersteunt zonder over te nemen, die nabij is zonder te verstikken. We hebben de Don Bosco-inspiratie ervaren en meegebracht. Als je uit zo'n leerschool komt, mag je zeker komen solliciteren.

Speelplaats

Ik heb een aantal hobby's – speelplein, volleybal, muziek ... – maar ook veel interesses. Het zit in mijn karakter om altijd nieuwe dingen te willen ontdekken en nieuwe doelen te stellen. Ik zag eens een filmpje van een speciale opslag in het volleybal en dacht meteen: “Dat wil ik kunnen!” Zo ben ik met volleybal begonnen en intussen speel ik al drie jaar. (lacht) Weet je, speelplein en volleybal zijn een fysieke vorm van ontspanning die op hun eigen manier een specifiek doel hebben. Muziek is anders. Muziek is iets groots. “Je

maakt iets uit niets”, zei een vriendin me. Er komt iets in je op en je schrijft dat neer. Dat is zoals kunst. Nee, dat is kunst. Emoties, gedachten, spelen met woorden, puzzelen ... Mijn droom? Enerzijds een wereldtournee, anderzijds thema's zoals racisme en armoede aankaarten. Voor ik daarmee begin, wil ik echter bekender worden. Eerst mijn naam op de wereldkaart zetten, dan pas wereldproblemen aankaarten. Ik vorder graag in dingen, dat is bij volleybal ook zo.

Ook daarin wil ik beter worden, maar dat bekijk ik anders. Ik wil bijvoorbeeld geen topspeler worden, want dan zou ik andere dingen moeten laten vallen. Die lijn trek ik door naar mijn persoonlijkheid: ik ben tevreden met waar ik sta, maar wil altijd beter en sterker worden.

“Hoi, ik ben Amelie! Ik ben 17 jaar, ik heb twee jongere zussen en ik zit in het laatste jaar Economie-Wiskunde (optie wetenschappen) in Don Bosco Haacht. Zo’n veelzijdige studierichting leek me de beste optie omdat ik enerzijds een erg breed interesseveld heb en anderzijds dingen redelijk snel beu geraak ... Buiten de schoolmuren ben ik vooral bezig met theater. De optredens komen er stilaan aan, dus op dit moment ben ik volop teksten uit mijn hoofd aan het blokken. Dat is Amelie in een notendop. Oh ja, ik ben ook lesbisch! Dat weet ik al sinds ik in het tweede middelbaar zat. Ik herinner me dat moment levendig. Het was corona, dus wat doe je dan? Thuis zitten, series kijken en vooral: veel nadenken. Eigenlijk best onnozel, maar op een gegeven moment zag ik een serie waarin een jongen erachter komt dat hij homo is. Ik herkende mezelf in zijn verhaal dus begon na te denken, zaken op te zoeken en online zelfs een of andere ‘Ben ik lesbisch?’-test in te vullen. (lacht) Het antwoord was dus ja. Hoe ik daarmee omging? Natuurlijk is dat

een *struggle*. Je weet wel dat lesbisch, homoseksueel, biseksueel of transgender bestaan, maar dat zijn geen ‘standaard’ dingen waarmee iedere jongere geconfronteerd wordt. Hetero is nog steeds de maatstaf. Er wordt tijdens je kinderjaren niet zomaar tegen je gezegd dat je wel eens lesbisch zou kunnen zijn. Dat is iets dat je zelf moet ontdekken

... De meeste mensen reageerden positief op mijn coming-out. Wat me vooral opviel, is dat het voor diegenen die mijn verhaal te horen kregen soms ook worstelen was. Ik herinner me bijvoorbeeld dat ik mij bij een vriendin outte toen we naar

school aan het fietsen waren. De hele tocht lang legde ze me uit waarom zij wél hetero was. Ik dacht toen: ‘Euh, oké!’ Mensen weten soms niet hoe ze moeten reageren en beginnen dan maar rare dingen te zeggen. (lacht) Onder meer om die reden maak ik deel uit van NotSoDifferent, een praat- en werkgroep op onze school die opkomt voor holebi’s. Ik neem graag initiatief en zet me dan ook met plezier in om het bewustzijn rond deze thematiek te vergroten.”

Amelie

“Als regenboogvlag word ik op sommige plaatsen helaas niet zo graag gezien, maar in Don Bosco Haacht wapper ik dagelijks aan de gevel. Ik heb hier mijn eigen plekje en leerkrachten, leerlingen of personeel kijken al lang niet meer vreemd op als ze me zien. Integendeel, ik word hier door de meesten gewaardeerd en mijn vele kleuren worden zelfs als een verrijking gezien. Enkele dagen geleden, op vrijdag 17 mei, werd ik nog eens extra in de kijker geplaatst en letterlijk op handen gedragen. Op deze Dag tegen Homofobie en Transfobie werden er vele foto's met mij gemaakt en versierden leerlingen zelfs cupcakes en ander lekkers in mijn kleuren. Dat ik hier zo graag gezien word, heb ik onder meer te danken aan Amelie en haar collega's van NotSoDifferent. Zij zorgden er niet alleen voor dat ik, een gewone vlag, permanent zichtbaar ben op school, maar organiseren ook vele acties en activiteiten waarop er extra aandacht aan mij – en waarvoor ik sta – wordt gespendeerd. Zo heb je Paarse Vrijdag, Coming-Out Day, maar ook gewone

lesmomenten waarop leerlingen vertellen over NotSoDifferent, over LGBTQI+, over mij en over mijn onzekerheden. Want vergis je niet: ik word door vele mensen gewaardeerd, maar ook door vele mensen genegeerd of zelfs gehaat. Ook in de Kerk, waar Don Bosco deel van uitmaakt, word ik niet door iedereen geapprecieerd ...

(stilte) Maar ook al is Don Bosco Haacht een katholieke school: mijn aanwezigheid vormt hier geen struikelblok. Leerlingen, leerkrachten en directie steunen mij en het NotSoDifferent-initiatief en ik

vermoed dat Don Bosco dat ook zou doen. In zijn tijd was er van mij natuurlijk nog geen sprake, maar als hij nu zou leven, zou hij de jongeren van deze werkgroep ongetwijfeld ook graag zien, trots zijn op hun betrokkenheid en hen waarderen voor wie ze zijn. Maar goed, dat zullen we nooit weten. Wat ik echter wel met zekerheid kan zeggen, is dat deze school mij en de jongeren die mij als deel van hun identiteit zien niet als 'anders' beschouwt. Dat kan ik alleen maar toejuichen.” (TB)

Regenboogvlag

Amper 26 jaar en meer dan vijf jaar thuisloos

“Echt gelukkig zie ik mezelf niet meer worden”

Wat met een onschuldig gokje als tiener begon, groeide in een mum van tijd uit tot een heuse verslaving. Problemen stapelden zich op en thuis blijven wonen, was niet langer een optie. Zo kwam de inmiddels 26-jarige Karel een vijftal jaar geleden noodgedwongen bij de Salesianen van Don Bosco in Sint-Pieters-Woluwe terecht. “Ik ben alles verloren, terwijl ik eigenlijk alles had.”

Uit een recent onderzoek van de KU Leuven en de Koning Boudewijnstichting blijkt dat het aantal dak- en thuislozen in Vlaanderen op ongeveer 20.000 mensen wordt geschat. Wat opvalt: zo'n 40 % van hen is jonger dan 25 jaar. Zichtbare dakloosheid lijkt slechts het topje van de ijsberg, want de grootste groep overnacht noodgedwongen bij vrienden of familie – een fenomeen dat vaker jongvolwassenen treft. Karel (26) kan erover meespreken. Op 18-jarige leeftijd verliet hij zijn ouderlijk huis en kwam hij letterlijk op straat te staan.

“Ik ben geboren en getogen in Halle. Ik heb een broer en een zus, ik ging naar school in Halle en mijn hobby's zijn voetbal en tafeltennis. Ik had een goede jeugd en ik had alles wat ik moest hebben.” Geen van Karels eerste woorden doet vermoeden dat er me een bijzonder heftig verhaal te wachten staat ... Een gokverslaving zorgde echter voor een drastische ommekeer. “In het begin was dat

onschuldig”, legt Karel uit. “Ik zat in het zesde middelbaar en verdiende wat geld met mijn hobby. Dat geld begon ik in te zetten. Op zich geen enkel probleem, want het ging over kleine bedragen. Toen het gokken echter steeds meer een verslaving leek te gaan worden, stapte ik naar een psycholoog. Die zei me dat dat iets van de jeugd van nu was en dat ik me geen zorgen hoefde te maken. Het leek allemaal oké. Een jaar later was het gokken nog steeds niet gestopt.”

Grote bedragen

Kleine bedragen werden groter. “Ik ging af en toe geld vragen aan vrienden en voor ik het wist, zat ik serieus in de problemen. Ik heb ooit € 200.000 gewonnen; toen is het echte probleem begonnen. Je begint te dromen van meer en opeens zit je in de wereld van de ‘grote bedragen’, een wereld die je nog niet kent. Veel geld voor een 19-jarige, hé. Ik had daar heel andere dingen mee kunnen en moeten doen ... Maar natuurlijk loopt

“Je verliest alles, terwijl je eigenlijk alles hebt”

het fout, zo zit gokken in elkaar. Op dat moment moet je kunnen stoppen. Dat kon ik niet. Ik verloor de realiteit uit het oog en belandde opeens in een put die te diep was om er nog uit te klimmen.”

Karel verbleef zo'n vijf jaar bij de salesianen: "Ik heb nu meer respect voor het geloof."

► Spanje

Ook de ouders van Karel ontdekken zijn verslaving. "Mijn situatie was extreem: schulden, ruzies, voortdurend liegen, enzovoort. Het gesprek aangaan lukte niet en de situatie stond op ontploffen. Meermaals kreeg ik te horen dat het gokken moest stoppen of anders ... Uiteindelijk heb ik beslist om mijn koffers te pakken en weg te gaan, al durf ik gerust zeggen dat het iets was tussen 'zelf weggaan' en 'weggestuurd worden'. Als ik niet was vertrokken, had het waarschijnlijk niet lang meer geduurd voor ik uit huis gezet zou worden." Opeens sta je als 19-jarige op straat. "Je wil wegllopen van de wereld, maar toch ook niet", zucht Karel. "De eerste maand was een hel. Ik verbleef bij vrienden en ging zelfs naar Spanje in de hoop daar mijn hoofd te kunnen leegmaken. Vragen spoken door je hoofd: Wat ga ik doen? Ga ik nog terug? Wil ik morgen nog wel wakker worden? Je bent de weg totaal kwijt." Intussen zijn de banden met Karels 'vorig leven' volledig doorgeknipt. "De dag dat ik de deur thuis achter me dicht trok, is de laatste keer dat ik mijn ouders zag", vertelt Karel koel. "Daar-

“Mijn tijd bij de salesianen? Thuisloos in de beste omstandigheden”

naast heb ik mijn relatie ook stopgezet. Ik zag mijn vriendin erg graag, maar besepte dat ik haar niet mocht meesleuren in mijn problemen. Dat was de hardste, maar de beste beslissing die ik heb gemaakt. Dat is het zware deel van het verhaal: je verliest je ouders, je vrienden, je vriendin, alles. Terwijl je eigenlijk alles hebt.”

Eenmaal terug in België, brengt Karels nonkel redding. "Hij werkte in Don Bosco Brussel en kon me aan een job helpen", legt Karel uit. "Ik werkte er overdag, at 's middags mee bij de salesianen en bleef 's avonds soms plakken." Uiteindelijk verblijft Karel zo'n vijf jaar in de gemeenschap van Sint-Pieters-Woluwe. "Ik ben er binnengekomen en heb meteen alle kaarten op tafel gelegd. Iedereen wist wie ik was. Reeds vanaf dag één voelde

het qua omgang alsof ik hier al twintig jaar was. Natuurlijk ging dat met vallen en opstaan. De eerste maanden was het zoeken. Ik ging werken en dronk soms iets in de gemeenschap, maar voor de rest leefde ik mijn eigen leven. Naarmate de tijd vorderde, veranderde dat. Ik begon mee te leven met de salesianen en bouwde banden op. Natuurlijk denk je soms: 'Het had anders kunnen lopen', maar 90 % van de tijd voelde ik me hier goed. Dat ik daar was, had een reden en ik moest er het beste van maken. Ik kreeg een nieuwe kans en besepte dat maar al te goed." Dankzij professionele hulp en met de steun van zijn nonkel raakte Karel uiteindelijk ook van zijn gokverslaving af. "Dat heeft uiteindelijk drie jaar geduurd", knikt hij. "Een lange weg, maar mijn nonkel hielp mij, pushte mij, zag erop toe dat ik naar de psycholoog ging, enzovoort. Ik durf

gerust toe te geven dat ik hier zonder hem niet meer gezeten had. Hij weet dat ook. Hij heeft wel nog contact met mijn ouders, maar daarover spreken we niet. Hij heeft zijn leven en hoeft absoluut geen te kant kiezen.”

Twee deuren

Langzaam maar zeker kruipt Karel uit een diep dal. Sinds februari huurt hij zelfs een eigen appartement in Leuven. “Ik ben meerdere jaren thuisloos geweest, al is dat soms moeilijk om toe te geven. Die ene maand ‘op straat’ durf ik sowieso als thuisloos bestempelen, maar de periode bij de salesianen zie ik anders. (denkt na) Het klinkt misschien respectloos naar hen toe, maar eerlijk is eerlijk: ook toen was ik thuisloos. Noem het ‘thuisloos in de beste omstandigheden’. Pas na twee jaar voelde mijn kamer als mijn thuis en kon ik na mijn werk zeggen dat ik naar huis ging als ik het over Don Bosco Sint-Pieters-Woluwe had. Het is nu eenmaal geen eigen stekje, maar een tijdelijk verblijf. Ook al was het van lange duur. Ik merk dat het gevoel anders is nu ik een appartement huur. In Sint-Pieters-Woluwe was ik op mijn gemak en voelde ik me thuis, maar de enige plek waar ik echt kon doen wat ik wilde, bleef mijn kamer. Ik moest door twee deuren

voor ik écht thuiskwam.” Zo’n vijf jaar tussen de salesianen, ‘t moet wat geweest zijn. “Ik ben katholiek opgevoed, dus de aanpassing viel wel mee”, lacht Karel. “Of ik geloviger ben geworden? Dat niet. Maar ik heb wel meer respect voor het geloof en voor deze mensen. De salesianen hebben me alles gegeven en daar ben ik ontzettend dankbaar voor.”

Een eigen appartement en al een jaar lang een goede job als boekhouder: het gaat duidelijk de goede kant op. Toch moeten we ons Karels leven niet te rooskleurig voorstellen. “Ben ik gelukkig? Het is heel makkelijk om op die vraag te antwoorden. In mijn huidige situatie zou ik gelukkig moeten zijn, want ik heb het goed, maar natuurlijk ben ik niet gelukkig. Dat zal zo blijven tot mijn laatste dag, denk ik. Ik kan me wel amuseren, maar er is te veel gebeurd om gelukkig te kunnen zijn. Mochten mensen 10 % weten van wat ik heb meegemaakt in mijn leven ... Ze zouden het niet geloven. Maar weet je? Ik heb een toffe babbel gehad, ik heb mijn verhaal kunnen vertellen en ik heb de salesianen nog eens gezien: dat zijn allemaal piekjes. Ik leef van piekjes. In mijn situatie ben ik al blij dat ik nog piekjes mag meemaken. Die houden me overeind.” (TB) –

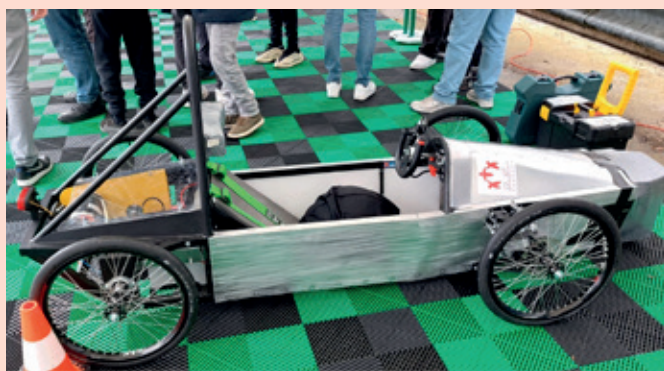

School

Het begrip ‘school’ sluit voor mij nauw aan bij ‘speelplaats’. Het is niet alleen je keuze voor een bepaalde school of studierichting – zoals bij mij voor Chemie – die je vormt als persoon. Je leert letterlijk uit alles wat je doet en meemaakt. Zo kijk ik ook naar de toekomst. Zie ik mezelf een volleyballende rapper of een muzikale volleybaler worden? Dat niet. Maar ik heb wel dromen op al die verschillende domeinen. Daarnaast wil ik graag de wereld rondreizen. Ik hou van verandering en wil graag nieuwe dingen ontdekken. Ook zo’n wereldreis zie ik als een leerschool: ik wil er niet alleen van genieten, maar ook impact maken. Bijvoorbeeld met mijn muziek. Maar het belangrijkste van alles: ik wil die reis delen met de mensen van wie ik hou. Ik ben iemand die graag deelt. Vroeger was dat absoluut niet zo! Toen wilde ik zelfs geen stukje van mijn koek afgeven. (lacht) Nu is dat anders. Ik wil mijn kennis, ervaringen en al de dingen waar ik van geniet maar al te graag delen met anderen. Ook qua toekomstige job wil ik graag naar een bepaald doel toeleven. Is het niet in de muziek? Dan is het iets dat met chemie te maken heeft. Is het niets met chemie? Dan misschien iets in de sociale sector zoals ik nu met het speelplein doe. Ik wil vooral de opties openhouden.

- **HOBOKEN** Met deze kart doen de leerlingen fietstechnieken, autotechnieken en voertuigtechnieken van Don Bosco Hoboken mee aan de Green Power Challenge, een race met elektrische karts die scholen zelf bouwen. In april stond een eerste testdag op het programma, op 26 mei vindt de race plaats in Zolder.

- **ASSEL** Deze tekening werd gemaakt op het Don Boscofeest in Assel, tijdens een creatieve schilderworkshop. Het is wel duidelijk dat de maker al veel zin heeft in de zomerkampen van Deebeetje!

- **KORTRIJK** In Don Bosco Kortrijk vierden de zesdejaars hun laatste 50 dagen. Dat deden ze door zich te verkleeden binnen het thema 'duo of trio': Kabouter Plop en Kabouter Kwebbel, drie zeemeerminnen, een vuilniszak en een vuilnisman, een hond met zijn baasje, een tand en de tandenfee en zelfs een kwartet Tic Tac's. Geen duo of trio, maar dat zien we door de vingers.

- **HALLE** Een beeld zegt meer dan duizend woorden. Daarom werkt Jeugdhulp Don Bosco Vlaams-Brabant een complexe casus ook al eens uit met speelgoed-poppetjes. "Niet alleen bij intervisie, maar ook tijdens een begeleiding worden de poppetjes regelmatig bovengehaald om cliënten een nieuwe taal aan te bieden."

SINT-DENIJS-WESTREM

De eerstejaarsleerlingen Wetenschappen van Don Bosco Sint-Denijs-Westrem kregen de opdracht om een boek om te zetten in gezelschapsspel. Ze gingen creatief aan de slag en stelden hun creaties voor op hun mondeling examen. En daarna? De spellen eens testen natuurlijk!

WIJCHEN Salesiaan van Don Bosco Pierre Eijck (1926) is edelsmid en maakte dit kunstwerk in 1960. Het is een ciborie (liturgisch vaatwerk) met ivoren knop, gemaakt van een biljartbal (edelmetaal en ivoor).

HEVERLEE Basisschool Don Bosco Heverlee realiseerde de afgelopen maanden een graffiti-tekening die vanaf nu aan de voorkant van de school prijkt. Doel was om de Don Boscovisie te vertalen naar beeld. Vanzelfsprekend droegen de leerlingen daar ook aan bij. Nabijheid, explorerend leren en spel zijn slechts enkele thema's die duidelijk zichtbaar zijn. Natuurlijk kreeg Don Bosco zelf ook een mooi plaatsje.

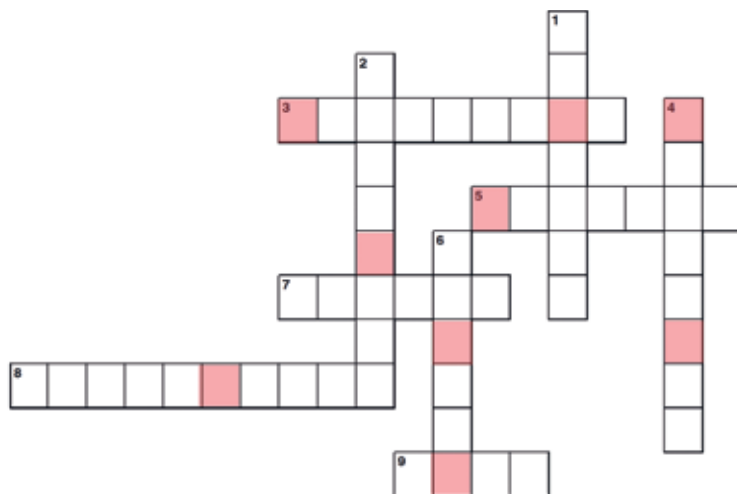
Zinplek

Ik ben gelovig opgevoed en hoe ouder ik word, hoe belangrijker het geloof wordt. Ik geloof in God en vind dat ook belangrijk. Voor mij is geloof iets erg persoonlijk, maar wel iets dat je makkelijk zou moeten kunnen uitleggen. Kan je dat niet? Dan ben je nog in conflict met jezelf, wat ook heel begrijpelijk is. Het is niet per se omdat je gelovig bent opgevoed dat je helemaal achter die keuze staat. Je moet zelf de kans creëren en tijd maken om het geloof te ontdekken en te ondervinden. Vraag jezelf af: “Wil ik dit wel?” De eerste drie jaren van het middelbaar was ik totaal niet met gelovige toestanden bezig. Het is pas door corona dat het geloof me écht begon te intrigeren. Twee vrienden hadden me gevraagd me in te schrijven voor een animatorcursus in de paasvakantie. Kevyn kennende was ik één dag te laat. Corona zorgde er echter voor dat de cursus werd verplaatst naar de zomervakantie en ik me wél nog kon inschrijven. Zo geschiedde. Op de cursus leerde ik een meisje kennen waar ik uiteindelijk drie jaar een relatie mee had. In die drie jaar is het geloof beginnen groeien: “Het kan toch niet toevallig zijn dat er opeens corona is, die cursus verschuift, ik dat meisje leer kennen en we nu een koppel vormen? Dat moet iets groters zijn.” Ik begon dat patroon in steeds meer dingen te zien,

tot ik dacht: “Misschien is dit helemaal geen toeval, maar gewoon God.” Voor mij is het geloof enerzijds een verklaring en anderzijds een houvast. Als alles slecht gaat, is er altijd de kans om tot God te bidden. Geloof is heel belangrijk in mijn gezin – mijn broer is nog veel meer praktiserend dan ik – maar ook voor andere gezinnen. Ik merk wel dat het meer leeft in werelddelen zoals Afrika, Azië en Zuid-Amerika. Volgens mij heeft dat te maken met de snelle vooruitgang in het Westen. De houvast, het iets hebben om op terug te vallen, is elders – vooral in derdewereldlanden – nog veel meer nodig dan in het Westen. Hier is dat gevoel grotendeels verdwenen. Misschien zit mijn Ghanese roots er voor iets tussen dat ik wél gelovig ben. *(lacht)* God heeft me op de wereld gezet en sinds ik afgestudeerd ben besef ik dat ik eigenlijk slimmer ben dan ik durf toegeven. Met die kennis moet ik iets terugdoen voor de wereld. Het minste dat ik kan doen, is een positieve impact achterlaten. Dat kan op allerlei manieren: muziek, chemie, speelplein Zelfs als volleyballer, gewoon door een rolmodel te zijn! Dat is mijn doel op deze wereld. En gaat er iets verkeerd? Dan is dat zo. Dan wil ik dat ervaren, ervan leren en verder groeien. Dat is hoe ik in elkaar zit. *Struggle builds character.*

Don Bosco is voor al onze organisaties – en ongetwijfeld ook voor jou – nog steeds een belangrijke inspiratiebron. Maar hoe goed ken jij Don Bosco? Test je kennis hier. Noteer de gevonden letters (in de rode vakjes) onderaan en vorm het juiste woord. Zo kom te weten of je alles correct hebt ingevuld! Hulp nodig? Neem een kijkje op onze website. Bij ‘Over ons’ – ‘Wie is Don Bosco?’ vind je alle antwoorden terug.

--	--	--	--	--	--	--	--	--

3 Voornaam van Don Bosco's vader
5 Voornaam van Don Bosco's oudste broer
7 Gehucht waar Don Bosco geboren is
8 Achternaam van de eerste Algemeen Overste van de Zusters van Don Bosco
9 Eerste salesiaans huis buiten Italië (stad)

1 Eerste salesiaans huis in Vlaanderen (gemeente)
2 Plaats van eerste oratorio
4 Beroep van Don Bosco
6 Stad waar Don Bosco gaat studeren

Salesiaan van Don Bosco
°03-01-1939 †12-02-2024

Salesiaan van Don Bosco
°22-01-1937 †26-03-2024

We staan even stil en gedenken hen via een persoonlijke tekst op www.donbosco.be/in-memoriam

Loop naar de pomp!

Wim de Vries

De 10 miljoen
Dier, Buitenland, Natuur

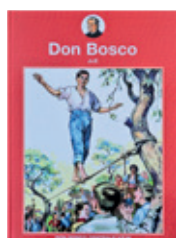
Prijs: € 10 (excl. verzendkosten)

Prijs: € 20 (excl. verzendkosten)

Prijs: € 5 (excl. verzendkosten)

Prijs: € 15 (excl. verzendkosten)

Prijs: € 15 (excl. verzendkosten)

Deze prijzen zijn exclusief verzendkosten.
Meer info of bestellen? Dat kan in Vlaanderen via www.donbosco.be/webshop of centrale.propaganda@donbosco.be en in Nederland via www.donbosco.nl/webshop of donboscowerken@donbosco.nl.

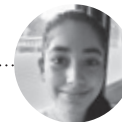
Joke (17)

Maren (17)

Giovanna (16)

Kevyn (19)

Wat zegt ons panel?

Welke kaars tekent jouw jaar?

KEVYN

Volgens mij is een roeping jouw doel in het leven. In mijn geval is dat teruggeven aan de wereld en een positieve invloed hebben op onze maatschappij. Ik ben door God op de wereld gezet, dus zie het als mijn taak om iets terug te doen en te betekenen voor anderen gedurende de tijd dat ik hier ben. Hoe ik mijn roeping beleef? Aan de hand van mijn grootste passie, muziek. Toch wil ik een passie en een roeping niet over dezelfde kam scheren en deze hoeven ook niet hand in hand te gaan. Een passie is iets waarbij je het gevoel hebt dat je dat de rest van je leven wil doen, een roeping is meer. Iets in je lichaam dat zegt: 'ik moet dit doen, anders kan ik niet verder.' Een passie is wel een goede manier om je roeping vorm te geven. Met mijn muziek probeer ik mensen blij te maken en het gevoel te geven dat ze waardevol zijn. Ik ben dus niet geroepen om muziek te maken, maar ik ben geroepen om een positieve invloed te hebben op deze wereld en doe dat door muziek te maken.

JOKE

Vroeger kon ik het woordje roeping alleen maar aan het religieuze linken: iemand die door God geroepen is om priester of zuster te worden. Ik vond dat mooi, maar kon me er weinig bij voorstellen. Intussen zie ik de ruimere betekenis. Ik vind het bijvoorbeeld erg sterk als iemand kan zeggen dat hij geroepen is door zijn job. Wat een roeping exact is en vanaf welk moment je kan zeggen dat je er een hebt, vind ik echter volledig persoonlijk. Niemand kan me zeggen: "Joke, dat is echt jouw roeping!" Nee, dat moet ik zelf voelen. Een roeping kan alleen vanuit jezelf komen. Een passie

kan inderdaad samengaan met een roeping, maar een roeping is dat tikkeltje meer. Het is iets dat je heel sterk en vol overtuiging beleeft. Je kan meerdere passies hebben, maar die hoeven daarom geen roeping te zijn. Ik wist al van jongs af aan dat ik later iets met kinderen wilde doen en zowel in mijn vrije tijd als op vlak van studies volg ik dat pad. Ook qua job denk ik in die richting. In die sector werken is een ambitie waarin ik een verschil zou kunnen maken, maar dat moet ik nog ontdekken. Als je mij vraagt of met kinderen werken mijn roeping is? Dat niet, maar wie weet komt dat nog.

MAREN

Ik denk dat het woord 'roeping' voor iedereen een andere betekenis heeft. Het is een heel persoonlijk begrip. Zelf zie ik het iets minder extreem. 'Teruggeven aan de wereld' vind ik een sterke roeping, maar voor mij kan het ook veel kleiner zijn. Ik zie een roeping meer als iets dat je goed ligt, dat je interesseert en waar je lange tijd mee bezig wil zijn. Toen ik klein was, knutselde ik heel vaak met mijn oma en kreeg ik altijd de vrijheid om mijn ding te doen. Steeds kwam ik uit op een geslaagd resultaat. "Hoe doe je dat toch?", zei mijn oma dan. Dat knutselen, tekenen en ontwerpen doe ik nog steeds erg graag en het doet me ook denken aan mijn oma. Even ter info: mijn oma leeft nog hoor, maar knutselen doen we niet meer. Dat creatief bezig zijn brengt vele herinneringen terug en daarnaast geeft het me rust. Hoewel ik een creatieve richting studeer (Publiciteitsgrafiek), besef ik wel dat het moeilijk zal zijn om van kunst mijn job te maken. Lukt dat wel, dan zou dat zalig zijn!

Hoe dan ook, of het nu mijn job wordt of niet: kunst is iets waarmee ik bezig wil blijven. Het is mijn roeping.

GIOVANNA

Een roeping ken ik vooral van het geloof. Zelf zie ik het als iets dat je tegemoetkomt in het leven. Ik heb al heel vaak met mijn moeder (*de oprichtster van Dream of Don Bosco, zie pagina 16*) over dit thema gesproken. Ik ben in Nederland geboren, maar mijn ouders komen uit Irak. Daar kennen wij heel wat zusters. Meer zelfs, mijn mama heeft een tijdje in een klooster gewoond omdat zij dacht dat het haar roeping was om zuster te worden. Later heeft ze echter ontdekt dat ze een heel andere roeping had: een gezin stichten. Een passie en een roeping zijn volgens mij dus wél verschillend. Een passie is iets wat je leuk vindt en dat bij je past, terwijl een roeping krachtiger is en op je pad moet komen. Iets wat je gaandeweg je leven moet ontdekken. Kijk maar naar het verhaal mijn moeder. Of ik een roeping heb? Ik denk dat ik die al heb ontdekt, ja. Vorig jaar ben ik voor de eerste keer naar Irak geweest en het voelde daar echt als thuiskomen. Ook al ben ik hier geboren, toch voelt Irak als 'mijn' plek. Ik ontmoette er de meest aardige mensen die helaas door een moeilijke tijd gaan en vaak in armoede leven. Meteen voelde ik dat ik iets voor hen wilde betekenen. Ik sprak er al over met mijn moeder en zelfs met zusters uit het Midden-Oosten. Liefst zou ik iets willen bereiken in de politiek, maar de weg is nog lang. Ook dat is eigen aan een roeping: je moet er vol voor willen en blijven gaan.

Een leerlingvolgsysteem is een methodiek om iemand goed op te volgen. Dat is toch het uitgangspunt. Zorgvuldig wordt genoteerd wat je gedaan hebt en de laatste feiten of geruchten staan bovenaan. De formulering die gebruikt wordt, is daarbij sterk afhankelijk van de auteur van het bericht. Soms durf je het ouders niet te laten lezen. Het blijkt niet zo eenvoudig om gedrag op een goede manier onder woorden te brengen. Noteren we iets omdat we ons gekwetst of onmachtig voelen? Is het vooral een instrument om later in een procedure te gebruiken? Ook in nieuwe situaties sluipt het binnen in de gedachten van mensen die de jongere niet kennen. Reacties als: "dat is toch die waarover vorig jaar zoveel te doen was" of "heeft zij het nu nog niet geleerd"? Het volgsysteem blijft je soms achtervolgen. Krijg ik dan nooit een nieuwe kans? Hoe bewijs je dat je het anders wil aanpakken? Deze systemen hebben soms een vernieuwtoets nodig; zo'n toets die nieuwe kansen geeft. (BD)

Een thuis voor jongeren.